

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4Tos/50/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4224010447
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Némethová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4224010447.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Némethovej a členov senátu Mgr. Ľubomíry Podmaníkovej a JUDr. Ľubomíry Kubáňovej, v trestnej veci odsúdeného A. B., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/, odsek 3 písmeno d/ Trestného zákona, o sťažnosti odsúdeného A. B. proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo 06.03.2025, sp. zn. 2Nt/13/2024, na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 29. mája 2025, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Komárno (ďalej len „súd I. stupňa“) napadnutým uznesením (ďalej len „napadnuté uznesenie“) zamietol podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku návrh odsúdeného A. B. (ďalej len „odsúdený“) na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To/39/2024 zo 16.07.2024, právoplatným 16.07.2024, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku.

Súd I. stupňa napadnuté uznesenie odôvodnil tým, že podaním doručeným súdu 02.09.2024 odsúdený žiadal o povolenie obnovy konania v posudzovanej trestnej veci, pretože mal za to, že je nevinný, pretože celú vec si vymyslela poškodená, čo potvrdzuje aj list, ktorý zaslala Krajskému súdu v Nitre dňa 20.03.2024, ktorý tvoril prílohu podaného návrhu. Navrhol vypočuť poškodenú C. D.. Následne jeho návrh doplnil ustanovený obhajca, ktorý žiadal vypočuť aj svedkyňu C. E.. Súd I. stupňa uviedol, že rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp.zn. 1To/39/2024 zo dňa 16.07.2024, právoplatným dňa 16.07.2024, bol odsúdený uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/, odsek 3 písmeno d/ Trestného zákona, na skutkovom základe v ňom uvedenom a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a zároveň mu bolo uložené ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou. Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním na verejnom zasadnutí, na ktorom boli oboznámené listiny, a to rozsudok Krajského súdu v Nitre, lustrácia v Registri trestov, lustrácia v registri Generálnej prokuratúry, opierajúc sa o ustanovenie § 394 odsek 1 Trestného poriadku, zamietol návrhy na vykonanie dokazovania, a to výsluchov C. D. a C. E., pretože ich nepovažoval za potrebné s poukazom na to, že odsúdený už v konaní pred Okresným súdom Komárno a aj pred Krajským súdom v Nitre sa domáhal výsluchu uvedených svedkov, pričom Krajský súd sa vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal s obhajobou odsúdeného v jeho rozhodnutí zo dňa 16.07.2024 na stranách 7 až 9. Okresný súd Komárno a aj Krajský súd v Nitre vyhodnotili zmenené výpovede uvedených svedkýň ako nevierohodné s poukazom na vykonané dokazovanie. Doplnil, že úlohou konania o povolení obnovy konania nie je vypočúvať svedkov, ktorí boli vypočutí v konaní, ktoré navrhuje obnoviť, pokiaľ nevyšli najavo nové skutočnosti, ktoré neboli známe súdu, ktorý konal vo veci samej. S poukazom na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Nitre mal za preukázané, že k žiadnej zmene neprišlo. Rezultoval, že nevyšli najavo skutočnosti, alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo spojené so skutočnosťami a dôkazmi skôr známymi,

odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere a to najmä s poukazom na výšku trestu a to ani s poukazom na novelu Trestného zákona, pretože u odsúdeného nezanikla trestnosť činu a súd nemohol rozhodovať s poukazom na ustanovenie § 405a a nasl. Tr. por. a tak isto ani nebol ukladaný trest v zmysle asperačnej zásady.

Proti napadnutému uzneseniu podal odsúdený ihneď, po jeho vyhlásení v jeho prítomnosti na verejnom zasadnutí súdu I. stupňa, sťažnosť. Zotrvál na návrhoch na vykonanie dokazovania výsluchmi poškodenej C. D. a svedkyne C. E., ktoré neboli vypočuté v pôvodnom konaní. Tvrdil, že by mal byť tiež zohľadnený pri ukladaní trestu § 39 Trestného zákona a trest znížený pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, a to s poukazom na jeho pomery a na okolnosti skutku. Zvýraznil, že doteraz nebol trestaný, preto považoval uložený trest za neprimerane prísny a na jeho nápravu postačuje trest kratšieho trvania. Dodal, že uložený trest nezodpovedá ani stupňu spoločenskej nebezpečnosti trestného činu, a to s poukazom na zmenenú výpoveď poškodenej. Poukázal na základné zásady ukladanie sankcií upravené v Trestnom zákone, ako aj zásadu zákonného trestného procesu, práva na obhajobu, práva na náležité zistenie skutkového stavu, rovnosti strán v trestnom konaní, len ktorých rešpektovaním môže byť konečné rozhodnutie súdu v otázke viny a trestu zákonné a spravodlivé. Zotrvál na vykonaní navrhovaných výsluchov, pretože môžu privodiť pre neho priaznivejší výsledok. Navrhol, aby nadriadený súd sťažnosťou napadnuté uznesenie zrušil a povolil obnovu pôvodného konania a zároveň prerušil výkon jeho trestu odňatia slobody, alternatívne napadnuté uznesenie zrušil a uložil súdu I. stupňa vo veci znovu konať a rozhodnúť.

Krajský súd ako súd nadriadený, na základe riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou, preskúmal podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie mu predchádzajúce a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti nadriadený súd mal za preukázané, že súd I. stupňa nesplnenie podmienok obnovy konania v prejednávanvej veci ustanovených v § 394 Trestného poriadku, zistil správne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom. Taktiež nadriadený súd zistil, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je v súlade s ustanovením § 176 odsek 2 Trestného poriadku, pretože obsahuje všetky, pre rozhodnutie o návrhu odsúdeného podstatné skutočnosti, ktoré súd I. stupňa považoval za dokázané, dôkazy, o ktoré sa jeho skutkové zistenia opierajú, úvahy, na základe ktorých skutočnosti, ktoré považoval za dokázané, v hore naznačenom smere posudzoval, s ktorými sa aj nadriadený súd stotožňuje a na ne poukazuje.

Nadriadený súd tak, ako i súd prvého stupňa, predovšetkým konštatuje, že konanie o povolenie obnovy konania sa obmedzuje len na zistenie, či vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Z hľadiska splnenia podmienok na povolenie obnovy konania nie je rozhodujúce, či o skutočnostiach alebo dôkazoch, ktoré sa v návrhu uplatňujú, navrhovateľ vedel, ale či tieto skutočnosti alebo dôkazy boli alebo neboli skôr známe súdu. V konaní o povolenie obnovy konania v zásade neplatí revízny princíp pôvodného konania, čo do verifikácie a prehodnocovania už vykonaných (a obsahovo nezmenených) dôkazov, či skutočností, na základe ktorých bol ustálený skutkový stav súdom prvého, resp. druhého stupňa v pôvodnom konaní, ani preskúmvanie vecnej správnosti rozhodnutia (R 6/1997), či zákonnosť postupu súdu vo vzťahu k obhajobe (R 35/1988). Účelom obnovy konania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, pre ktorý zákon taxatívne stanovuje dôvody charakteristické svojou rigoróznosťou kvôli ich možnému zásahu do stability a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, je odstrániť nedostatky skutkového charakteru spočívajúce najmä v neúplnosti zhromaždených skutočností a dôkazov, na ktorých je právoplatné rozhodnutie postavené.

Súd rozhodujúci o návrhu postupuje v dvoch na seba naväzujúcich etapách, pričom v prvom rade hodnotí návrh na obnovu konania z hľadiska, či sú v ňom uvádzané také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli skôr, teda v pôvodnom konaní, súdu známe. Skutočnosťou súdu skôr neznámou sa pritom rozumie objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať

vplyv na zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 odsek 10 Trestného poriadku, alebo rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva konštatujúce porušenie základných ľudských práv alebo slobôd obvineného bez možnosti nápravy jeho negatívnych dôsledkov (§ 394 odsek 4 písmeno a/ Trestného poriadku), resp. situácia predpokladaná v ustanovení § 394 odsek 4 písmeno b/ Trestného poriadku, ktorá reaguje primárne na aplikáciu takého zákonného ustanovenia vo vzťahu k odsúdenému, ktoré bolo neskôr v osobitnom type konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vyslovené za nesúladné s Ústavou Slovenskej republiky a priamo negatívne ovplyvnilo postavenie odsúdeného. Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol zahrnutý do pôvodného konania, t. j. nebol v konaní vôbec uplatnený alebo vykonaný, prípadne, ak takýto dôkaz bol síce v pôvodnom konaní vykonaný, avšak po právoplatnosti rozhodnutia nadobudol nový obsah (R 72/1980). Až po zistení, že o takéto skutočnosti alebo dôkazy ide, prichádza do úvahy hodnotenie súdu v druhej etape a to v tom smere, či by tieto mohli samy o seba alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi skôr známymi viesť k inému procesnému výsledku, ako je pôvodný právoplatný rozsudok a až v prípade, že sú tieto obe uvedené podmienky splnené kumulatívne, súd môže povoliť obnovu konania v zmysle citovaného ustanovenia, v opačnom prípade návrh zamietne pre nesplnenie zákonných predpokladov.

Nadriadený súd v nadväznosti na citovaný právny výklad a po preskúmaní obsahu spisu konštatuje, že odsúdený ani v písomnom odôvodnení sťažnosti neuviedol také skutočnosti, aby mal nadriadený súd k dispozícii také relevantné skutočnosti, okolnosti alebo právne úvahy, ktoré by boli spôsobilé, z hľadiska zistenia podmienok obnovy konania, spochybníť správnosť a úplnosť skutkových zistení súdu prvého stupňa, ako aj správnosť právnych úvah (zvlášť § 394 odsek 1 Trestného poriadku), na základe ktorých skutočnosti, ktoré považoval za dokázané, posudzoval jeho návrh na obnovu konania.

K sťažnostným námietkam odsúdeného, ktoré sú totožné so skutočnosťami uvádzanými v návrhu odsúdeného na obnovu konania, krajský súd udáva, že dôvody jeho sťažnosti sú primárne založené na jeho presvedčení, že je potrebné vykonať dokazovanie výsluchmi poškodenej C. D. a svedkyne C. E., ktoré neboli vypočuté v pôvodnom konaní a môžu pre neho privodiť priaznivejší výsledok v jeho trestnej veci. V tomto smere súd I. správne, po vyjadreniach odsúdeného a prečítaní listinných dôkazov, zamietol návrhy na vykonanie dokazovania výsluchmi uvedených svedkov. Ani nadriadený súd nepovažuje ich vykonanie za potrebné, pretože v pôvodnom konaní, tak pred Okresným súdom Komárno, ako aj pred Krajským súdom v Nitre, sa odsúdený domáhal výsluchu uvedených osôb a krajský súd sa vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal s obhajobou odsúdeného v jeho rozhodnutí zo dňa 16.07.2024. V tomto smere dáva nadriadený súd len do pozornosti, že v pôvodnom konaní konajúci krajský súd rezultoval, že poškodená C. D. i svedkyňa C. E. boli v prípravnom konaní vypočuté po vznesení obvinenia obžalovanému za daný skutok. Pred výsluchom boli zákonným spôsobom poučené, podľa ich procesného postavenia - svedka, vrátane práva odmietnuť vypovedať, ktoré právo nevyužili. Obe vypovedali spontánne. Pokiaľ odsúdený poukazuje na zmenu výpovede poškodenej dňa 15.07.2022, aj s touto námietkou sa vysporiadal už krajský súd v pôvodnom konaní, ktorý uviedol, že výpoveď poškodenej je poznačená tlakom a ovplyvňovaním zo strany obžalovaného, ktorý napr. dňa 14.07.2022 z výkonu väzby telefonicky kontaktoval poškodenú s tým, aby sa nebála, že pôjde do väzenia. V pôvodnom konaní boli teda zmenené výpovede uvedených svedkýň vyhodnotené ako nevierohodné s poukazom na vykonané dokazovanie.

Na podklade vykonaného dokazovania a napokon celého obsahu spisového materiálu tak ani nadriadený súd nevzhliadol potrebu doplnenia dokazovania výsluchmi menovaných osôb, keďže odsúdeným prezentované argumenty (a to i pokiaľ by sa preukázala ich pravdivosť) nepredstavujú také skutočnosti, ktoré by či už samy o seba alebo v súhrne s už vykonanými dôkazmi mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného, resp. pre ktoré by sa odsúdenému uložený trest javil ako neprimerane prísny, a teda pre ktoré by bolo možné obnovu konania povoliť. Sú teda správne úvahy súdu I. stupňa, že odsúdeným uvádzané skutočnosti, ktoré prezentuje ako nové, takými skutočnosťami ani dôkazmi nie sú.

V nadväznosti na uvedené, ako aj v nadväznosti na ďalšiu odvolaciu námietku odsúdeného, že mal byť zohľadnený pri ukladaní trestu § 39 Trestného zákona a znížený trest pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, a to s poukazom na jeho pomery a na okolnosti skutku, nadriadený súd uvádza, že v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania nie je možné preskúmať správnosť pôvodného rozhodnutia, jeho zákonnosť a odôvodnenosť, nie je možné posudzovať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní a to vrátane rozhodovania o treste,

vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a obhajobou obžalovaného, či rešpektoval zásady bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní, či bolo zachované právo na obhajobu, či vykonal a prihliadol na všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy a podobne. Skúma len, či vyšli najavo skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme a súčasne, či by tieto dôkazy alebo skutočnosti samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi skôr známymi, mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo o treste. Vychádzajúc potom z ustanovenia § 394 odsek 1 Trestného poriadku, teda súd rozhodujúci o povolení obnovy konania v prvom rade skúma, či sú v návrhu uvádzané také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli skôr, teda v pôvodnom konaní alebo v konaní o predchádzajúcich návrhoch na povolenie obnovy konania známe. Nadriadený súd konštatuje, že v pôvodnom konaní v rámci prvostupňového aj odvolacieho konania boli preukázané všetky relevantné skutočnosti, ktoré v pôvodnom konaní viedli k právoplatnému rozhodnutiu o vine a treste odsúdeného.

S poukazom na vyššie uvedené preto možno konštatovať, že žiadne iné nové dôkazy alebo skutočnosti, ktoré neboli súdu známe v pôvodnom konaní, odsúdený neuviedol a k tvrdeniu odsúdeného, že poškodená si celú vec vymyslela a má to potvrdzovať jej list, ktorý odsúdený k podanému návrhu priložil, krajský súd udáva, že ide o podanie poškodenej, ktoré je odvolaním poškodenej proti rozsudku okresného súdu, ktorým bol odsúdený uznaný vinným, s obsahom odvolania poškodenej sa krajský súd ako súd, ktorý rozhodoval o odvolaní obžalovaného v pôvodnom konaní, vysporiadal a preto nie je možné považovať toto podanie poškodenej za nový dôkaz.

Podľa 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a právne úvahy, nadriadený súd nezistiac žiadny dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia a iné rozhodnutie o návrhu odsúdeného v jeho prospech, sťažnosť odsúdeného podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku zamietol, pretože nie je dôvodná. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.